

Præster til Betjening af Befolkningens aandelige Behov. Mange, ogsaa indenfor Kirken, mener, at den Tid snart maa være kommet, da disse aandelige Behov skal overlades fuldkommen til det private Initiativ og den frie Konkurrence, til den fulde Liberalisme. Men med Hensyn til Hygiejnen, til Folkets Sundhedsvæsen er der flere og flere, der mener, at dette er en Samfundssag af en saadan Betydning, at den ikke længere kan ordnes paa Frivillighedens Grund og ad de frivillige Overenskomsters Vej, og at der her er et Omraade, hvor man uden at krænke Aandsfriheden eller noget som helst andet berettiget vel maatte kunne gaa med til en Samfundsorganisation. Jeg haaber imidlertid — for Sagen haster jo —, at vi meget snart maatte kunne enes om en Ordning. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har nævnt, at Socialministeren maaske kunde tage Sagen i sin Haand og tilbyde Mægling. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou var nærmest inde paa, at Rigsdagen f. Eks. gennem et Udvalg bestaaende af 4 Repræsentanter, en for hvert Parti, skulde om ikke just tilbyde Mægling — hans Udtalelser i Rigsdagstidenden er noget forsigtige og noget vage, hvad jeg i og for sig finder rigtigt — saa dog række en hjælpende Haand til, at de to Parter atter kunde komme sammen til Forhandling. Jeg for mit Vedkommende vil med den største Glæde, saa snart der foreligger enten en Opfordring fra begge Parter, de jyske Sygekasser og de jyske Læger, eller en Opfordring fra Rigsdagsmænd af alle Partier eller en anden Opfordring af en saadan Art, at jeg ud derfra maatte mene, at der er et virkeligt Ønske i begge Lejre om at komme til en Overenskomst, yde min Hjælp til paa ny at faa optaget en Forhandling mellem de to stridende Parter. Jeg har nogen Grund til at tro, at en saadan ny Forhandling vilde føre til en Overenskomst.

Det ærede Medlem Hr. Weygaard og det ærede Medlem Hr. Sneum var inde paa Spørgsmaalet om Invalidere og Invalideretten. Det ærede Medlem Hr. Sneum beklagede den Langsomhed, hvormed Sagerne behandles. Det er rigtigt, at det er gaaet langsommere, end man havde ventet, da Loven i 1921 blev vedtaget — den er som bekendt begyndt at virke fra Oktober 1921, har altsaa kun virket i 3 Aar —, men det hænger sammen med, at der er kommet langt flere Begæring om Invalidere, end man havde regnet med. Man regnede, da Loven blev vedtaget, med ca. 20 000, men der var allerede indtil 1. Januar i

Aar indkommet 21 471 Begæring, og i Løbet af indeværende Aar indtil 20. Oktober er der indkommet saa mange, at man kan regne med, at der i dette Aar vil indkomme 6 500 Begæring, det vil altsaa sige, at man kan regne med, at der indtil Nytaar vil være indkommet 28 000 Begæring, medens man kun havde regnet med et Maksimum af 20 000. Det er gaaet med denne Lov, som det er gaaet med Aldersrenteloven. Begge blev gennemført under det forrige Ministerium, og vi stemte for den første og arbejdede paa, at den sidste kunde blive saa god som muligt, og betragtede Aldersrenteloven som et stort principielt Fremskridt. Men man maa alligevel sige om disse Love, nu de begynder at blive ført ud i Livet, at deres saglige og finansielle Grundlag har ikke været i god Orden. Dette gælder Invalidere- renteloven, der kommer til at omfatte mange flere, end man den Gang regnede med, mange flere, end den daværende Indenrigsminister nævnte for Rigsdagen, og som derfor ogsaa bliver meget dyrere, end man den Gang regnede med. Og det gælder ogsaa i høj Grad Aldersrenteloven, at det statistiske Grundlag for den ikke var videre vel underbygget. Imidlertid gør man sig i Invalideretten den allerstørste Flid for at behandle Sagerne saa hurtigt, som det overhovedet er menneskeligt muligt, der er jo blevet ansat mere Medhjælp dertil, og Rettens Evne til at gøre Sagerne færdige er blevet større fra Aar til Aar. I 1923 blev der færdiggjort 5 600 Sager, i 1924 8 200, og der er færdiggjort saa mange i Aar, at man kan regne med, at der inden Aarets Udgang vil være færdiggjort 9 000 Sager. Saa vil man være nogenlunde à jour med Undtagelse af de Begæring, der er kommet i det sidste Aar, de 6 500, saaledes at der endnu vil gaa godt et Par Aar, inden Invalideretten kan være fuldstændig à jour.

Jeg skal sige et Par Ord til om Invalidere- renten og om andre socialpolitiske Spørgsmaal, men jeg vil først lige nævne det andet Spørgsmaal denne Sag vedrørende, som blev rejst af det ærede Medlem Hr. Weygaard. Lad mig allerførst nævne et noget mindre Spørgsmaal, som han rejste, nemlig Spørgsmaalet om tvungne Operationer overfor Arbejdsinvalid, som derigennem formenes at kunne faa deres Arbejdsdygtighed helt eller delvis tilbage. Det ærede Medlem Hr. Weygaard var noget betænkelig derved. Efter Invalidere- rentelovens § 20 kan en Operation ikke paatvinges, hvis den kan medføre Fare for Liv eller Førlighed. Derimod